

Jsem si udála v úterý po práci. Brtníkoj jsem zavolala, ať mi ho tam nechá a jde se jen tak cournout s Tali.

Ještě než jsem ovšem dorazila dom, čekalo na mě překvápko. A to dost veliký překvápko. Přicházela jsem akorát k baráku a dotelefonovala s Brůticí. Když koukám, co to vidí oko mé? Na zeleném plácku za domem vidím těleso jakési flekaté! ☹ . A to těleso bylo právě zaujato holubama, který mu tam pochodovali. Brtník se tam právě vometal s Taliprtkou, která vášnivě začala vystavovat párek opeřenců. Típla jsem hovor a šla na to Brtníka tiše upozornit, ale i on už to zaregistroval. Došel klidně k Tali a dle mých instrukcí ji chválil a dozoroval. Došla jsem k nim a přidala se tiše ke chválení, jak jsou oba strašně šikovní. A!

Bum! Tali, když mě uslyšela, hodila na milý opeřence bobek a vlítla mi až na hlavu!!!! Toooo sme se raaadovaly!!! !! Ona z toho, že se vidíme a já z toho, že ty holuby dokázala takhle krásně vyhandlovat za uvítání se mnou. To mě tedy potěšilo velice. Tohle ještě nikdy nikdá neudělala. Já vím, jsou to jen holubi, ale! Paráda, byla to paráda. Poté se pochopitelně ve své radostnosti vrhla zpátky za nima... a to už bylo po vystavování ☹ ☹ . Leč to se dá pochopit, páč prostě emoce. Velkoradost jsem měla, fakt velkoradost. Vraceli se s Brtníkem právě od veterináře, kam zamířili v rámci procházky na očkování. Jenže - bez peněz k veterináři nelez, uvědomil si v čekárně Brtník a tak museli nejdřív skočit ještě domů pro prašule.

A při té příležitosti mi Brtník vyprávěl - zatímco Tali se vítala s Rumíčkem, protože chápejte - vůbec se ještě ten den přece neviděli!!!!!!! ☹ a já se štelovala do venčích hadrů - jak to vypadalo v čekárně. Musím poctivě přiznat, že mě to rozesmálo. Páč kdo znáte Taliprtku, tak víte, co je zač. A tohle flekatý dělo a pomětlo, se v čekárně potkalo s velkým černým kníračem /no a nebo s černým ruským terošem, to Brtník nepozná/. A prvně padla kosa na kámen ☹ . Tali se ho totiž bála. Vona, chápejte, vona, která neřeší a neváhá. Strkala hlavu Brtníkoj do klína, kníkala a nejradši by tam nebyla. Dovedu si představit, jak u toho byla roztomilá. Takže můj smích není nijak škodolibej, ale scénka určitě byla vtipná. Jen teda podotknu, že pes byl samec, tak mi teda přijde podivný, když jí tedy vyhrožoval, ale to už je jiná stránka věci. Brtník pak vzal prašule a vydali se zpátky. Kdy Tali levou zadní zvládla veškeré procesy s očkováním spojené. Od toho, že prozkoumala ordinaci pěkně od podlay až po to, že vyčítavě čučela na pana dochtora, proč jí štípe ☹ .

A my se vydali do těch polí. Bylo frišno to jo, ale bylo hezky a my toho s Rumíčkem stihli strašlivě moc. Všechny možný varianty venčení. Od družení s pejskem..... Teda pejskovou. Kterou vždycky hodně ráda potkávám. Je to labradoří babička, hodně, hodně stará - pátáct jí bude. Ovšem přes její silně šedivej čumáček a trošku slabší nožičky, je to akční baba. Nic jí nebrání v tom podnikat procházky do dalek polí a děsně si to užívá. Stejně tak, jako si užívá zájem chlapů a vždycky je u toho děsně hravá a radostná. Usmívám se, když o tom teď píšu, takhle radostná vona je, že vás rozesměje i při vzpomínce na setkání den poté. Opravdu pokaždý se raduju, když se po nějaký době potkáme a ona skotačí, jak mladice a opravdu jí ten zájem těší a naopak sama vyzývá ke hře s rozjásaným xichtíkem a očima. Tomu říkám radost ze života!

Nu a od družení s pejskovou jsme se dostali taky k ohařině, protože jsem nás vedla stejnou trasou do volných polí, jako jsem byla v pátek s Tali. A stejně jako s ní jsem tam i s Rumíčkem cvičila. Ale tady to bylo opravdový cvičení, což se u Tali ještě říct nedá. Rumíček vystavil krásně dvě křepelky, nalítal spoustu dalek do stran a zase jsme zvětšili vzdálenost, při který cvičíme sedni-lehni na písknutí a pak na posunky. Když jsme došli ke hřbitůvku, který v polích je, a který, jak jsem si všimla je letos nějaký úplně hodně vyšňořený, pustili jsme se do kopečkový hry. Je tam mezi polema výškový rozdíl, kterýho využili byčiglísti, který si tam udělali horskou dráhu a vyjezdili tam příšerný příšernostě. Tím pádem tam vytvořili super příležitost pro kopečkovou hru, protože v tý dráze balonek super běhá dolů, že jo. Nemá totiž žádnou překážku v cestě, je to jen a jen udusaná hlína. Rumíček byl nadšen a já se pocvičila v čutání. Ať taky necvičí furt jen on, že jo ☐ .

Pak jsme zapluli do stařiny a já se jím nechala chvíli vést. Výsledek byl, že jsme si občas docela postáli ☐ . To když u změti maliní a šípků důležitě signalizoval jakýsi nález čehosi ☐ . Pokaždý jsem ho ujistila, že je báječnej, že to cosi takhle krásně pro mě objevil, ale že rozhodně nemám v plánu, jít to zkoumat nějak blíž. Stačí mi, jak rozedraný mám kotníky z víkendu, kdy se mi na naší louce zakousla do kalhot pružná větev šípku a zanechala tam svou bolestivou vizitku. Jsem si vědoma toho, jak hluboce jsem ho zklamala, ale rozhodně nejsem masochista, abych to podstupovala dobrovolně. Pěkně jsme to tam všechno překontrolovali, a za cyklostezkou jsme se polní cestou vydali k myší louce. A protože jsem v tu dobu měla důležitěj rozhovor, došlo i na procvičení posunkových povelů, protože jsem nechtěla ten hovor přerušovat nějakým voláním.

Na louce jsem v dálce viděla pobíhat nějaký pesany, tak než jsme na ni došli, rozloučila jsem se, abych měla případně volný ruce. Nebylo jich třeba a mohli jsme se věnovat zase čutání a taky čutání se cvičením. Odložila jsem Rumíčka, zašla do stařiny za loukou a čutla tam někam balonek. Vrátila se, pěkně jsem ho pochválila, že zůstal a ještě jsem si ho pak z dalšího odložení přivolala do úplně jiného směru. Aby to hledání následně neměl tak jednoduchý. A pak už jsem ho poslala hledat. Pěkně mu to šlo a protože po skončení práce naznačoval, že by šel rád do té stařiny i jako ohař, vydali jsme se tam spolu.

V koňských ohradách, u kterých jsme potom vyšli, bylo ten den prázdno a tak si mohl Rumíček i zaskákat přes improvizovaný překážky, který tam pro koníky mají. Na konci polí ležely pak dvě pneumatiky a tak došlo i na krokování, kdy po Rumíčkově panička chtěla, aby je hezky prošel postupně všem tlapkama. Žádný poskakování jak zajíc, nic, pěkně v kroku a pomalu. Aby si uvědomil všechny ty nožičky co má. Mezi starejma domkama jsme si pak utužovali zastavení v dálce na písčutí a to už bylo myslím všechno. Když teda opominu tu šaškárnu, co předvedl radostně před domem, kdy nejdřív sám od sebe vyběhl po větvi mohutný hlošiny a poté se proplížil pod všema čtyřma lavičkama, co tam stojí. Nějaká vnitřní aktivitka.

To už bylo skoro sedm hodin a mně řval žaludek hlady. Doma řvala Tali - nadšením, že jsme už taky doma a tak abychom si se užili všichni navzájem, šli jsme dělat Brtníkovi společnost do zadního pokoje, kde dával dohromady motorovku, co předtím vyčistil. My se tam všichni tři usalašili na gauči a poté jsme se ještě rozrostli. O jeden tenisák a užmoulanýho medvěda. Tenisáka si tam vzala Tali a chvíli si ho žmoulala, než mi položila hlavu do klína a odpočívala. Užmoulanýho medvídku tam dotáhnul Rumajzlíček, kterej si ho buď něžně vocumlával a nebo si ho držel nad hlavou a kopal do něj zadníma tlapkama. S posledním šroubkem, kterej do pily Brtník vrátil jsme se přesunuli do kuchně a šlo se vařit. Hlad už byl fakt velikej ☐